

Občas se někde dočtu, že ten, který sportovec ukončil svoji kariéru. Konec kariéry se děje buď s nějakou veřejnou oslavou, nebo bez oslavy – podle věhlasnosti končícího.

{jathumbnail off}

A tak jsem se i já rozhodl ve svých dvačtyřiceti letech ukončit svoji stopařskou kariéru. Bez oslav a dalších věcí – prostě jsem se na začátku srpna 2019 sbalil a vyrazil na poslední cestu stopem po Evropě.

K vysvětlení, kam a proč jsem vyjel, je potřeba se vrátit o víc jak dvacet let zpět, kdy jedna z mých prvních cest vedla do Itálie. Postupně jsem navštívil Boloňu, Florencii a Řím. Důvod byl jediný: všechna tato města nabízejí k prohlídce minimálně tři sochy Michelangela Buonarrotiho. A za uplynulé skoro čtvrtstoletí, jsem navštívil i další města v Evropě, kde je možné něco od Michelangela vidět: Sienu, Paříž, Londýn a Milán. A tak jsem se svoji stopařskou kariéru rozhodl zakončit stylově a vydal se za jednou z Michelangelových soch, kterou jsem ještě neviděl – Madonou z Brugg.

Kolem roku 1510 ji koupil obchodník Jan van Moeskroen a v roce 1514 ji věnoval bruggskému Chrámu Panny Marie – jednalo se tak o první Michelangelovo dílo, umístěné mimo území Itálie a jediné, které se mimo Itálii dostalo za jeho života. (Socha byla v historii dvakrát uloupena: v roce 1794 francouzskými vojáky a v roce 1944 německými okupanty, ale vždy se do Brugg vrátila.)

Naposledy jsem jel stopem po Evropě před třinácti lety do Švýcarska a Francie. Od té doby se mnoho změnilo. Třeba v Praze na Zličíně jsem docela automaticky šel ke sjezdu na dálnici, který už neexistuje. Úžasná situace, kterou jsem vyřešil sednutím na MHD a odjezdem kousek za Prahu na "starou" do Berouna.

Anebo třeba taky taková maličkost, že člověk musí sledovat čísla dálnic, aby dojel tam, kam chce. V Belgii jsem ji sledoval tak dlouho, až jsme zajeli do tunelu a za ním jsem vystoupil kousek od centra Bruselu. Dálnice totiž nevedou do nekonečna a někde začínají a končí. Tahle končila před tunelem... A Brusel byl plný smradu, bezdomovců a střepů a odpadků na pěší zóně. Ale v cíli na mě čekal nejen Michelangelo, ale taky jedno z nejkrásnějších měst, které jsem kdy navštívil. Všichni, se kterými jsem jel, a někdy byli v Bruggách, mi říkali, že je to krásné město. Musím to jen potvrdit – Bruggy jsou skutečně nádherným městem, které za návštěvu stojí. A krásnu korunuje socha Madony s dítětem, která byla snad původně určena pro Sienský dóm.

Ale vše nebylo jen zalito sluncem. Hned večer prvního dne a ráno dne druhého poslední cesty jsem na velkém odpočívadle u Mannheimu zmokl. A při cestě zpět u Antverp taky. Navíc jsem byl na úplně blbém místě, odkud snad 90% aut jelo do Holandska a já dvě hodiny tvrdohlavě trval na tom, že chci do Aachenu. Nakonec jsem se odhodlal pro Holandsko a zastavilo mi hned třetí auto, který mě vyložilo na konci asi tříkilometrového sjezdu z dálnice na okraji jakési vesnice. Kolem kdákaly slepice a kokrhali kohout. A já si uvědomil, že nejen že nevím, jak se obec jmenuje, ale vlastně ani nevím, jestli jsem ještě v Belgii, nebo už v Holandsku.

Přejezd přes Holandsko (doma jsem zjistil, že jsem byl ještě v Belgii) obstaral nejdřív rumunský řidič polského kamionu, abych pak nasedl do jiného polského kamionu, který řídil Gruzíнец. Konverzace mezi námi probíhala německo-anglicko-česko-polsko-rusky (s ohledem na to, že já kromě češtiny a polštiny a on kromě ruštiny a gruzínštiny jsme dalšími jazyky mnoho nevládli). Když jsem se ho ptal, kam jede, nebyl mi schopen odpovědět, ale ukázal mi SMSku. Přečetl jsem si: Hans Adam Strasse 34. "To je ale jenom ulice," řekl jsem mu. "No, tam jedu," odpověděl mi a našel zprávu č. 2. Tam byl už i název města – něco jako Huxhaven. "A kde to je?" ptal jsem se dál. "No, tam jedu," odpověděl mi a ukázal na navigaci na palubní desce. V tuto chvíli jsem zalovil ve své bohaté znalosti ruštiny a zeptal se ho: "A kakoj balšoj górod?" Pokrčil jenom rameny a zopakoval mi, že jede podle navigace. Dodnes nevím, kam jel, ale já se s ním svedl k Dortmundu. A tam jsem zůstal viset neskutečných 17 (!!!) hodin (včetně 7 hodin spánku), aby mě vysvobodil český kamion našťěstí s českým řidičem a vysadil mě pár kilometrů před Drážďany.

Stopařův průvodce Evropou XXI. století - Broumovsko

Napsal uživatel Pavel Frydrych
Neděle, 05 Leden 2020 04:23

Před patnácti lety vědělo 90% řidičů kamionů, kde mám vystoupit a kudy pokračovat dál. Dneska každý z nich sice ví, kam jede, ale naprosto netuší kudy, natož aby mi byli schopni poradit. Jenomže znát cíl cesty, ale moc neřešit kudy povede, bývala moje devíza a ne jejich!

Za těch skoro dva a půl tisíce kilometrů jsem potkal jen dva stopaře. Oba v Německu. Prvního u Kolína nad Rýnem (jel do Rakouska) a toho druhého u Drážďan (jel do Rumunska). I to mi stačilo k tomu, abych se u Drážďan vstříc zapadajícímu slunci začal smát a křičet: "Jacku, Jacku, vidíš to?! Ještě žijeme!!!"

A ještě poslední věc, jakési post scriptum: poslední socha Michelangela Buonarrotiho, kterou jsem ještě na vlastní oči neviděl, je v Petrohradské Ermitáži... netušíte, kudy nejlépe stopem do Ruska?

.pagenavbar{z-index: 0;}

[zpět na článek](#)

.pagenavbar{z-index: 0;}

Stopařův průvodce Evropou XXI. století - Broumovsko

Napsal uživatel Pavel Frydrych
Neděle, 05 Leden 2020 04:23

[zpět na článek](#)